

הוצאות כספיות לצורך הידור מצוה

פתיחה

שנינו בברייתא שבת קלג: "תניא זה אלי ואנוהו: התנאה לפניו במצוות, עשה לפניו סוכה נאה ולולב נאה ושופר נאה, ציצית נאה, ספר תורה נאה, וכתוב בו לשמו בדיו נאה, בקולמוס נאה, בלבול אומן וכורכו בשיראין נאין" ומכאן ראו רבותינו הראשונים מקור לדין הידור מצוה, ששיעור החיוב בו התפרש בסוגיתנו בבא-קמא ט:.

במאמר שלפנינו נדון בעז"ה בפירושים של דברי הגמ' בבבא קמא, תוך עיון ובירור שיטות הראשונים השונות, עד לפסקה של הלכה.

שיטת רש"י

הגמ' מביאה את מימרתו של רבי זירא בשם רב הונא ודנה בה: "א"ר זירא אמר רב הונא: במצוה עד שלישי. מאי שלישי? אילימא שלישי ביתו, אלא מעתה אי איתרמי ליה תלתא מצותא ליתבי לכוליה ביתיה? אלא אמר ר' זירא, בהידור מצוה עד שלישי במצוה. בעי רב אשי שלישי מלגיו או שלישי מלבר? תיקו. במערבא אמרי משמיה דרבי זירא: עד שלישי משלו מכאן ואילך משל הקב"ה"

השאלות המרכזיות שברצוננו לברר הן א) פירושה של מימרת רבי זירא 'במצוה עד שלישי' ב) בירורו של היחס בין מימרת רבי זירא בבבל 'במצוה עד שלישי' על פירושה השונים, לבין המימרא, שנשנתה משמו בארץ ישראל - עד שלישי משלו מכאן ואילך משל הקב"ה. האם מחלוקת לפנינו או שמא אותה מימרא בלשון שונה. (כמובן שהדברים תלויים בפירושים השונים בדברי בני מערבא). מובן הדבר שבכך תלויה גם הכרעת ההלכה.

רש"י בד"ה 'בהידור מצוה עד שלישי במצוה' פירש את המימרא הבבלית וז"ל:

ישאם מוצא ב' ספרי תורות לקנות ואחד הדור מחבירו יוסיף שליש הדמים ויקח את ההדור¹ דתניא זה אלי ואנוהו - התנאה לפניו במצוות.

ובד"ה עד שליש משלו וד"ה מכאן פירש את המימרא ד'מערבא':

"עד שליש משלו' דהיינו אותו שליש שיוסיף בהידור מצוה משלו הוא שאינו נפרע לו בחייו כדאמרין היום לעשותם ולא היום ליטול שכרם². מכאן ואילך' מה שיוסיף בהידור יותר על שליש יפרע לו הקב"ה בחייו"³.

אלא שיש לעיין בגדר הדבר האם ישנו חיוב לקנות מצוה מהודרת עד שליש, או שמא כוונת רבי זירא (אליבא דבני בבל) 'עד שלישי' היינו ולא יותר מכך.

אמנם בהו"א של הגמ' שיעד שלישי' היינו בזמן שהמצווה עולה הרבה צריך להוציא שליש ממונו, ברור שעד שליש היינו חיוב, אך למסקנא אין מוכרח הדבר כן. ואף אם נפרש שלרבי זירא (אליבא דבני בבל), מחויב הוא לתת עד שליש, יש להסתפק בכוונת בני מערבא המפרשים 'עד שלישי' היינו 'משלו' דילמא לאו חיוב גמור הוא אלא כעין מצווה קיומית ומשליש ואילך מדת חסידות מיוחדת בלבד.

עוד יש להעיר בפירושו של רש"י אם מצוות זה אלי ואנוהו היא אף ביותר משליש מדוע מקבל את שכרו בעוה"ז והלא היום לעשותם ולא היום ליטול שכרם. ואם ליכא מצוה ביותר משליש מדוע מקבל שכרו מן השמים הלא לא קיים מצוה.

ובהשקפה ראשונה אפשר היה ליישב שחיוב יש עד שליש ומדת חסידות אף ביותר וגם אז מקיים המצוה רק שאינה חיובית אלא כעין מצוה קיומית ועל מדת חסידות מקבלים שכר בעוה"ז משא"כ על עיקר הדין. אלא שקשה לומר כן משתי סיבות:

א. צריכים אנו טעם מספיק לחלק בין מצוה גמורה למדת חסידות שעל ידו יתבאר מדוע איכא בהאי עלמא שכר על זה. (וביחוד לפי הטעם המבואר בדברי המהר"ל שהמצוות להיותן אלוקיות לא יתאים אליהן שכר גשמי)⁴.

ב. עצם החילוק בין עיקר הדין למדת חסידות צ"ע ונפרש דברינו. בהגדרת החיוב נחלקו הראשונים מהם אומרים שהוא דאורייתא ומהם אומרים שהוא דרבנן ואסמכתא בעלמא היא. נפק"מ בין שתי השיטות האם בבעיא של הגמ' האם 'שלישי' שנאמר הוא מלגו או מלבר (ונותר בתיקו) אזלינן לחומרא או לקולא. הר"ח⁵ כתב דאזלינן לחומרא והרא"ש⁶ כתב שאזלינן לקולא ובפלפולא חריפתא

¹ והעירו על שיטת רש"י שא"כ תמיד יהיה יותר מהודר (עי' יש"ש) ומאן מפיס איזה שנים יחזיק בידו, והנראה דסובר רש"י שאת הכי פשוט המצוי ישווה לזה שהוא יותר ממנו, ובזה שונה רש"י משיטת הרא"ש שתתפרש לקמן בפיסקא 'שיטת תוס'.

² עירובין כב: וע"ז ג. וד.: ובקידושין לט: נאמר 'שכר מצוות בהאי עלמא ליכא.

³ וכפירוש רש"י יש ברשב"א וברבנו יהונתן הובא בשיטה לדף קטו. ודומה לו בר"ן פ"ג דסוכה (טז). בדפי הרי"ף.

⁴ הרחבה גדולה בדברי המהר"ל מצויה בספרו 'תפארת ישראל' פרקים נט' וס'.

⁵ על אתר.

שם כתב דהוי מדרבנן. והנה למ"ד שהוא מדאורייתא והגדרת שליש היא מדאורייתא מהיכי תיתי שישנה מצוה ביותר. וכן למ"ד שהוא מדרבנן והם אמרו עד שליש מהיכי תיתי ליותר. ואולי אפשר לומר שדין 'ואנוהו' הוא מדאורייתא, וחכמים גבלו בו שיעור ומי"מ העושה יותר מקיים את המצוה. אך עדיין קשה שישכר מצוה בהאי עלמא ליכא'.

סוף דבר לא זכינן לירד לעומקה של שיטת רש"י בביאור דברי ה'במערבא אמרי'.

(ועיין במה שיתבאר לקמן בפיסקא הבאה לפרש קצת דברי רש"י ז"ל)

שיטת התוס'

תוס' בד"ה 'עד שליש במצוה' כתבו :

'פירוש שאם מצא אתרוג כאגוז כמו ששיערו חכמים ואחד גדול ממנו שליש יקנהו'

פשטות דברי התוס' ששליש שאמרו אינו בדמים, אלא בגודל המצוה.

והרא"ש שינה מלשון פשט דברי התוס' וכתב :

'אם מצא אתרוג שהוא ראוי לצאת בו שהוא כאגוז יוסיף שליש לקנות יפה ממנו'.

היוצא מדבריו שהשליש הוא במעות ורק שהמינימום הוא הקובע לגבי תוספת שליש ולא הבחירה בין שניים המצויים לפניו (שזוהי שיטת רש"י)⁷. ונראה שכן היתה שיטת חלק מבעלי התוס' (עיין סמ"ג⁸ שהביא את פירוש ר"ת כדברי הרא"ש ואפשר שט"ס⁹ נפלה בדברי התוס' דילן וצ"ל יוסיף שליש ויקנהו וצ"ע)

והנה הסתפקו האחרונים אי דווקא באתרוג אמרינן הכי, או אף בשאר מצוות וז"ל המהרש"ל בים של שלמה לבבא קמא סי' כד' :

'ודווקא גבי אתרוג שנאמר בו הדר אם כן לא נקרא הדר בשיעור הגרוע שאין למטה ממנו אבל שופר ודכוותיה אף בשיעור הקטן אין צריך להוסיף שליש ומי"מ טוב להדר אחר נאה משום זה אלי ואנוהו כדאיתא בברייתא (דשבת קלג) וכל אחד לפי נדבת ידו'.

והמג"א או"ח תרנ"ו ס"ק ב' חלק עליו וכתב :

'ולא נראה (כהיש"ש) דהא בגמרא סתמא קאמר בהידור מצוה'.

⁶ פ"א סי' ז'. ובפלפולא חריפתא שם אות ק'.

⁷ עיין לעיל הערה 1.

⁸ עשין עשה מד.

⁹ מה שהביאני לומר כן הם דברי רבנו הגר"א בביאורו לשו"ע או"ח סי' תרנ"ו ס"ק א' על דברי השו"ע שהם דברי הרא"ש ז"ל: "כפירוש תוס' שם והרא"ש".

ולכאורה צ"ל בביאור דברי המהרש"ל שיסוד דין עד שלישי אינו מדין זה אלי ואנוהו אלא מדין 'הדר' שנאמר באתרוג¹⁰ ודין זה אלי ואנוהו אינו מוגדר ומוגבל.

ולפי"ז לכאורה היינו יכולים ליישב את מה שהקשינו לעיל על רש"י בפירוש דברי 'במערבא אמרי' דהנה לפנינו חילוק בין שלישי ליותר משליש עד שלישי זהו דין 'הדר' ויתר על כן זהו דין זה אלי ואנוהו שאינו חיוב גמור, אלא שאי אפשר לומר כן בדעת רש"י כיון שהוא עצמו¹¹ פירש את דין 'במצוה עד שלישי' על ב' ספרי תורות ונימק את הדין בזה אלי ואנוהו ואע"פ שפירוש לדברי רש"י אין כאן, אפשרות לחבר את פירוש תוס' והרא"ש על 'עד שלישי' עם פירוש רש"י על 'במערבא אמרי' יש כאן.

ולכאורה דברי המהרש"ל בנויים על דברי התוס' והרא"ש ביחס לגודל דווקא, אך ניתן לדחות ולומר שדוגמא נקטו וכוונתם בכל דבר לפי שיעורו וענינו יש להוסיף שלישי על הפשוט ביותר.

גם מדברי הרי"ף שהביא את דין רבי זירא בפרק לולב הגזול (טז. בדפי הרי"ף) בסמיכות לדין זה אלי ואנוהו נראה דלא כדברי המהרש"ל. עוד נראה דלא כוותיה מדברי הרי"ח בסוגיין שכתב בסוף דבריו: "והמהדר המצוה משובח כדתנינן בנר חנוכה 'והמהדרין וכו'".

אלא ממה שהטור¹² הביא דין זה רק בהלכות האתרוג ולא במקום אחר ובעקבותיו השו"ע משמע קצת כדברי המהרש"ל וצ"ע.

על כל פנים יוצאת מדברי התוס' הערה חשובה להלכה והיא שעיקר הידור האתרוג הוא בגודלו (לכה"פ לענין שיהיה שלישי יותר משיעור המינימום) ולא בשאר הידוריו.

שיטת רבנו חננאל והנמוקי יוסף

רבנו חננאל והנמוקי יוסף מסכימים לפירושו של רש"י שאזלינן בתר המזדמן בידו ולא כפירוש התוס' והרא"ש דלעיל.

עיקר חידושהו הוא בפירושם על דברי בני מערבא. והנה בר"ח נמצאים ב' פירושים.

בפירוש הא' כתב הרי"ח וז"ל:

"עד שלישי משלוי כלומר מוזהר הוא להתנאות במצוה עד שלישי. מכאן ואילך אם מוסיף יתר על שלישי מדה יתרה עושה, כגון המפרנס עני ומוסיף לו יתר שנמצא חיננו ואין הקב"ה מקפח שכרו, אלא משלם לו גמולו. משל הקב"ה שנאמר 'מלוה ה' חונן דלי ופשוט הוא'".

¹⁰ ביחס לשאר המינים גם שייך דין 'הדר' אלא שאין כאן מקום הגדרת הדברים.

¹¹ בד"ה "בהידור מצוה".

¹² בעקבות הרא"ש שדיבר רק על אתרוג אלא שמדבריו כשלעצמם לא היה ניתן להביא ראיה.

העולה מדבריו שהעושה יותר משליש אין כאן אפילו מצוה של ז'ה אלי ואנוהו ודומה לנותן לעני יותר מהמצטרך לו, אלא שעכ"פ הקב"ה לא מקפחו. ונלע"ד שקשה להגדיר את הדבר אפילו כמדת חסידות.

בפירוש הב' כותב הר"ח ז"ל:

"ד"א מכאן ואילך משל הקב"ה, שאם בא להדר המצוה ביתר משליש בדמיה [אינו חייב] כל זה מיגיעו, שחייו קודמין להידור מצוה אבל אם זימן לו הקב"ה ממון שלא מיגיעו וביקש להדר המצוה ביותר משליש הרשות בידו".

ויש לעיין בדברי הר"ח אם כוונתו במה שאמר בסוף דבריו 'הרשות בידו' היינו שרק מי שנזדמן לו ממון הרשות בידו ואי לאו הכי אין לו לעשות כן כיון שחייו קודמין¹³. (לפי פירוש זה אין גורסין את התיבות 'אינו חייב' המוסגרות בתוך לשונו ואפשר שהן תוספת שאינה במקומה).

אפשרות שניה היא, דמה שכתב 'הרשות בידו' לאו דווקא וכוונתו שעדיין מצוה יש בזה. ואזי גרסינן בריש דבריו 'אינו חייב' וא"כ שמעינן מכאן היתר להוציא אף כשקשה לו הדבר והוא על חשבון 'חייו'.

בנמוקי יוסף¹⁴ הולך כפירוש השני של הר"ח ז"ל:

"עד שליש משלו כלומר צריך להוסיף שליש מיגיעו ודוחק את חייו כדי להדר את המצוה. 'מכאן ואילך' - משליש ולמעלה אם זימן לו הקב"ה ממון שלא מיגיעו יוסיף ואם לאו חייו קודמין ודו בתוספת שלישי".

ולשונו אין מוכרע בין שתי האפשרויות שהבאנו לעיל בביאור פירושו השני של הר"ח, ועכ"ז נלע"ד שנטיה מעט לצד האפשרות הא' יש כאן וצ"ע.

תוספת חשובה לגבי המושג 'זימן לו הקב"ה ממון' מצויה בהמשך דברי הנמוקי-יוסף בשם הרמ"ה:

"וכתב הרמ"ה¹⁵ ז"ל מסתברא דה"ה אם הֶעָשִׂיר מיגיעו ואין חייו נדחקין בכך כמי שזימן לו הקב"ה שלא מיגיעו דמי כענין שנאמר 'כי הוא הנותן לך כח לעשות חילי'¹⁶.

¹³ יתכן שמשמעות 'חייו קודמין' לפי פירוש זה הוא דומה ללשון תקנת אושא בכתובות נ. 'המבזבז אל יבזבז יותר מחומש שמא יצטרך לבריות'. ולפי פירוש זה איסור יש כאן. עוד אפשר שכלל אין כאן

מצוה וגם איסור ליכא וצ"ע.

¹⁴ על אתר בדף ד ע"א מדפי הר"ח.

¹⁵ ומכאן דגם הרמ"ה אזיל בזה בשיטת הר"ח והנמו"י.

¹⁶ וכדבריו המפורסמים של הר"ח בדרשותיו על פסוק זה.

פירוש מחודש

לולי כל דברי רבותינו הראשונים שפירשו את דברי ה'במערבא אמרי', היה נראה לענין דאפשר לפרש, שאין כוונתם של בני מערבא לחלוק או להוסיף עקרון הלכתי על גבי המימרא הראשונה, אלא לאמירה אגדית נתכוונו בדבריהם.

כוונתנו שדבריהם מבוססים על מאמר חז"ל המופיע בכמה מקומות בתלמוד¹⁷:

'אפילו חשב אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה'.

והיינו שגבול יש לכח מעשיו של האדם, אולם רצונו הפנימי אינו אובד. וכאשר מניעת ההתגשמות בחיי המעשה אינה מצד בחירתו, אלא נובעת מכורח חיזוני, אין הדברים מעכבים ביחס לפעולת הדברים ברוחניותם העליונה¹⁸.

ואפשר שכך גם כוונת הגמ' הכא שעד שליש משלוי היינו בפועל מעשה המצוה. ויותר על כן, אם מעיד עליו יודע תעלומות שהיה מוציא יותר על המצוה יותר מכך, הרי שכרו אתו ופעולתו לפניו.

הלכה

הנה השו"ע באו"ח סימן תרנו' פסק להלכה את סוגייתנו וז"ל:

'אם קנה אתרוג שראוי לצאת בו בצמצום כגון שהוא כביצה מצומצמת ואח"כ מצא גדול ממנו מצוה להוסיף עד שליש מלגיו בדמי הראשון כדי להחליפו ביותר נאה, ויש מי שאומר שאם מוצא ב' אתרוגים לקנות והא' הדר מחבירו יקח ההדר אם אין מייקרים אותו יותר משליש מלגיו בדמי חבירו'.

והנה כלל נקוט בידינו דסתם ויש אומרים הלכה כסתם ומכאן שפסק השו"ע כדעת הרא"ש והתוס' (וכן הוא בתוס' ר"פ ובסמ"ג) ודלא כרש"י וכהראשונים נקטו כוותיה הלא הם: רבנו חננאל, נמוקי יוסף.

ולגבי מימרת 'במערבא אמרי' לא הזכירה כלל בשו"ע וצריך באור.

והנה השו"ע אזיל בזה בשיטת הרא"ש ובנו הטור שהשמיטו את דברי ה'במערבא אמרי'. וזה דלא כהרי"ף שהביא את דבריהם בהלכותיו לפרק לולב הגזול (טז). מדפי הרי"ף). ודלא כרוב רבותינו הראשונים¹⁹ שהביאו דבריהם להלכה. ונראה שהשמטת

¹⁷ ברכות ו. , שבת סג. , קידושין מ. .

¹⁸ עיין מה שהאריכו בזה במהר"ל חידושי אגדות לשבת סג. ובעין אי"ה שם.

¹⁹ הלא הם הרי"ף (בסוכה), הרבנו חננאל, הראב"ד (בשיטה), הרשב"א, נמוקי יוסף, רבנו יהונתן (בשיטה לדף קטו.).

הרא"ש נובעת ממאי דפירש שדבריהם סותרים לדברי בני בבל והלכה כבני בבל. וכן נראה מדברי הסמ"ג בעשין מד' וז"ל:

"בהדור מצוה עד שלישי - ומפרש רבנו יעקב (היינו ר"ת)...אם קנה אתרוג כשיעורו כאגוז לר"מ, או כביצה אליבא דרבי יהודה ומצא נאה יש לו ליתן עד שלישי יותר, אבל אם גדול מכביצה²⁰ אין לו להוסיף עליו - לשון מורי רבנו יהודה".

ונראה שסובר דאין לעשות כן כי לאו מצוה עביד ואיכ משחית ממונו לשוא. ואף שנראה מדברי השו"ע שפסק כן מ"מ נהגו ישראל להדר ולקנות מצוות משובחות ולא הפשוטות ביותר. ובמשנה ברורה תרנ"ו ס"ק ו' כתב:

"אמרינן בגמרא: עד שלישי משלו מכאן ואילך משל הקב"ה, ופירש"י 'עד שלישי משלו', דהיינו אותו שלישי שיוסיף בהידור מצוה משלו, הוא שאינו נפרע לו בחייו, כדאמרינן היום לעשותם ולא היום ליטול שכרם, אבל מה שיוסיף יותר על שלישי יפרע לו הקב"ה בחייו עכ"ל. והיינו אף דאינו מצווה על זה, מ"מ אם יוסיף יפרע לו הקב"ה בעוה"ז. ויש אומרים, דבאיש אמיד שנתן לו הקב"ה הון צריך להוסיף בשביל הידור אפילו יותר משלישי".

ולכאורה פסק בזה כרש"י. ויש להעיר במה שכתב, ש"א דאיש אמיד צריך להוסיף דזה שלא כמאן שהרי הר"ח כתב 'הרשות בידו' ומהנמוקי יוסף אין הוכחה שחייב, אלא שיכול להוסיף²¹.

וצריך לענ"ד להעיר בזה דאין הדבר קל להכריע בזה כרש"י וסיעתו, דהרי מלבד שהרא"ש²² והטור לא הזכירו דין זה כלל וכן פסק השו"ע. הרי הר"ח בפירושו הראשון נראה שגם בפירושו השני²³ והנמו"י סברו דרק מי שנזדמן לו ממון יתר, יכול לעשות כן.

ולכן נראה דמי שחיינו נדחקים (וזה דבר המצוי אצל בני תורה) אין ראוי שיוציא ממון על ההידור היתר שבמצוות ועי"ז דוחק את עצמו ואת בני משפחתו שלא כדין²⁴.

עוד נראה פשוט שמי שיש חשש שיוצרך לבריות אל יהדר שהרי אפילו בשבת אמרו 'עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות'²⁵. וכיצד יהדר בעצמו על חשבון אחרים. ואפילו

²⁰ נראה שכוונתו יותר משליש.

²¹ ואפשר שלמד כן מדברי הדרכי- משה, אלא שדברי הד"מ בפרוש הנמו"י אינם מוכרחים, ומה שהביא מהר"ץ פרק לולב הגזול אינו שייך לדין ההידור אלא למי שאין לו מצוה יותר בזול.

²² התוס' בד"ה משל הקב"ה כתבו 'אוכל פירות בעוה"ז והקדן קיימת לו לעולם הבא'. וצ"ע אם כוונתם כרש"י או לא ומ"מ אין ברור דפליגי על הרא"ש דדחה זה מהלכה.

²³ לפי האפשרות הראשונה שפירשנו שם ואלה דעתנו נוטה.

²⁴ וכפי פרוש הר"ח והנמו"י. אמנם לפי מה שביארנו לעיל את דברי המהרש"ל שדין 'עד שלישי' הוא קשור לדין 'הדר' שנאמר באתרוג, מצד 'זה אלי ואנוהו' שייך היה להוסיף אך נדחו דבריו וכדלעיל בפיסקא 'שיטת התוס'.

²⁵ כיוצא בדבר זה פירש הראב"ד (בשיטה) מדוע נתנו שיעור למצוות עשה.

לגבי השליש הראשון צ"ע ואפשר שהדבר תלוי בדברי הפוסקים באו"ח סי' רמב' לגבי דין כבוד שבת.

הערות

שתי הערות יש בסוגיין שלא נשתלבו בגוף המאמר ועכ"ז חשיבות יש בהן.
הערה ראשונה: מה שלא מצינו דין זה ברמב"ם כל עיקר.
ואפשר ליישב:

- א. שסבר דסוגיין דילן סותרת לסוגיין דתקנת אושא ושם רואים שמותר לבזבז יותר ואפילו עד חומש ופירש הרמב"ם דהידור מצוה בכלל הדברים.
- ב. הרמב"ם סבר כרש"י בפירוש 'מכאן ואילך משל הקב"ה' וא"כ שוב ליכא שיעור לדין הידור מצוה ואין מה להזכירו.
- ג. הרמב"ם לא פסק את דין 'זה אלי ואנוהו' בשלמותו²⁶, כי סבר דאבא שאול המוזכר בשבת קלג: ומפרש 'זה אלי ואנוהו' על הליכה במדותיו יתברך חולק על ת"ק והלכה כוותיה.

הערה שניה: מה שמצינו בנר חנוכה הידור מצוה יתר על שליש.
ואפשר ליישב:

- א. שאני נר חנוכה דתקנה מיוחדת על הידור יש כאן משא"כ בשאר מצוות²⁷.
- ב. כל זה איירי רק למי שיש לו ממון הרבה. (תירוץ זה אינו מתאים לשיטת הרא"ש כפי שביארנוה לעיל).
- ג. השמן לצורך זמן ההדלקה אינו רב ולכן כל אדם נחשב עשיר לגבי דין זה.

²⁶ דקדקנו לומר 'בשלמותו' כיון שהרמב"ם מזכיר דין אגודת הארבעת מינים שהוא לנוי ודין כתיבת ספר תורה ביושר השורות וכו', אלא שנראה מדבריו שעיקר הלימוד דת"ק (בברייתא בשבת קלג:) לית ליה, רק מה שלמדו דינים פרטיים מזה הוא אסמכתא ודינם עומד כשלעצמו.
²⁷ ואין סתירה ליישוב זה מדברי הר"ח בסוגיין שלמד מחנוכה על הענין להדר כי עכ"פ אפשר ללמוד מתקנת חכמים הזו על חשיבות ההידור.